

om at tage alle nødvendige Forholdsregler for at undgaa tilfældige Sammenstød.

Artikel 4 indeholder *Kontrolbestemmelser*. Det foreskrives her, at Raadet, enten hvis det selv finder det, eller en af de stridende Parter forlanger det, skal udnævne Kommissærer, der paa Stedet skal overvaage Udførelsen af de foreløbige militære Forholdsregler.

Artikel 5 handler om *Sanktionerne*. Raadet kan herefter, hvis de militære Forholdsregler, der omhandles i Artiklerne 2 og 3, krænktes, overveje Anvendelsen af Midler af enhver Art, der er nødvendige for at gennemføre Konventionens Bestemmelser. Hvis der udbryder Krig som Følge af denne Krænkelse, skal de kontraherende Parter betragte Krænkelsen som skabende en Formodning for, at den Part, der er skyldig heri, har grebet til Krig paa den Maade, som det forudsættes i Pagtens Artikel 16. Dog vil Forbundsmedlemmerne stadig have Ret og Pligt til at afgøre, om Pagtens Bestemmelser er blevet krænket. Spørgsmaalet om Artikel 16's Anvendelse er uafgjort, men Konventionen tilsigter at lette dens Anvendelse.

Endelig kan det nævnes, at Artikel 6 indeholder Bestemmelser om, at Parterne i det Omfang, Raadet henstiller, skal søge dets Forhandlinger, Afgørelser og Henstillinger bragt til *Offentlighedens Kundskab*, at Artikel 7 fordrer, at Raadets Beslutninger i de Tilfælde, der omhandles i Artiklerne 1, 2, 3, 4, 5 og 6, for at være bindende, og for saa vidt andet ikke er foreskrevet i disse Artikler, skal være *enstemmige*, dog at de i Striden indblandede Staters Stemmer ikke medregnes, samt at Konventionen i Henhold til Artikel 15 er *opsigelig* efter fem Aars Forløb.

Konventionen er foruden af Danmark hidtil undertegnet af Albanien, Tyskland, Østrig, Belgien, Bulgarien, Columbia, Spanien, Frankrig, Grækenland, Lithauen, Luxembourg, Norge, Panama, Nederlandene, Peru, Portugal, Siam, Sverige, Schweiz, Czekoslovakiet og Uruguay.

I sin Forelæggelsestale i Landstinget udtalte Udenrigsministeren, at der havde været et Tilfælde, hvor der kunde siges at være et Grundlag for Konventionens Anvendelse, nemlig den kinesisk-japanske Konflikt. Dette var dog ikke af juridisk Betydning, fordi de to Stater ikke hidtil havde ratificeret eller antaget den foreliggende Konvention; men de Bestemmelser, der er opstillet i den, og om hvilke Folkeforbundet paa sit Delegeretmøde i September 1931 samledes i Enstemmighed, havde været vejledende for den Fremgangsmaade, Folkeforbundet anvendte under Drøftelserne af dette Spørgsmaal med de to interesserede Parter.

Forslaget henvistes efter Ønske af Jepsen Christensen (V.) og Ellinger (K. F.) til Udvalg. Dette afgav ikke Betænkning.